

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Chircu Cristian, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

*Chircu Cristian xxxx, născut la xx xx xxxx,
originar din xxxx, domiciliat în xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.03.2018 – 01.08.2018;

Instanța de apel: 24.08.2018 – 06.02.2019;

Instanța de recurs: 17.04.2019– 17.07.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 01 august 2018, adoptată în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Chircu Cristian a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza de art.287 alin.(3) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar conform prevederilor art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Procesul penal în baza art.179 alin.(2) Cod penal, a fost încetat în temeiul art.109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Chircu Cristian fiind în stare de ebrietate alcoolică, la 08.02.2018, în jurul orei 15.00, cu scopul violării domiciliului persoanei, sub pretextul de a o lua la domiciliul său pe prietena sa, Coca Mihaela, a pătruns și a rămas ilegal în curtea casei surorii ultimei, Neaga Olga, din sat. Hansca, r-nul Ialoveni, fără a avea consimțământul ultimei, iar la cerința de a părăsi

gospodăria, inculpatul nu s-a conformat și i-a deteriorat telefonul mobil de model „Huawei” a lui Coca Mihaela, iar pe Neaga Olga a împins-o jos și i-a aplicat multiple lovituri cu picioarele și pumnii peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.201802P0486 din 09.02.2018, vătămări corporale neînsemnate.

Tot el, Chircu Cristian, la 08.02.2018, în jurul orei 15.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se la domiciliu lui Neaga Olga din sat. Hansca, r-nul Ialoveni, din intenții huliganice, fără motive, manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, i-a deteriorat telefonul mobil de model „Huawei” lui Coca Mihaela, iar pe Neaga Olga a numit-o cu cuvinte necenzurate și a împins-o jos, aplicându-i multiple lovituri cu picioarele și pumnii peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201802P0486 din 09.02.2018, vătămări corporale neînsemnate, după care ieșind în drum în fața gospodăriei acesteia, a continuat să o numească cu cuvinte necenzurate în prezența lui Panfil Anatol, Panfil Timofei și Cibotari Andrei, iar la încercarea ultimului de a curma acțiunile huliganice ale lui Chircu Cristian, l-a înjurat și l-a amenințat cu un cuțit pe acesta, fugărindu-l și urmându-l din urmă până la gospodăria ultimului, fapt soldat de încălcarea grosolană a ordinii publice.

3. Nefiind de acord cu sentința, a declarat apel procurorul, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Chircu Cristian să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal și să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și încasarea a cheltuielilor judiciare în mărime de 128 lei.

În motivarea apelului a invocat, că pedeapsa aplicată este prea blândă în sensul aplicării față de inculpat a prevederilor art.90 Cod penal, considerând că această soluție este una greșită și care nu corespunde scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului.

Totodată, concluzia instanței de respingere a solicitării privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 128 lei, este neargumentată. Consideră, că ținând cont de prevederile art.art.227, 229 alin.(1) Cod de procedură penală aceste cheltuieli urmau a fi încasate din contul inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2019, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei în baza art.287 alin.(3) Cod penal și a cheltuielilor judiciare, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Chircu Cristian, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la Chircu Cristian în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 128 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și corect a

constatat că inculpatul a săvârșit anume infracțiunile prevăzute de art.179 alin.(2) și art.287 alin.(3) Cod penal. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Cu privire la motivele invocate în apel, ce vizează pedeapsa aplicată inculpatului Chircu Cristian, s-a constatat că la soluționarea chestiunii respective, prima instanță n-a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 și 90 Cod penal, astfel pedeapsa aplicată inculpatului nu este în limitele legii.

În speță nu s-au constatat circumstanțe ce justifică suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare aplicată inculpatului Chircu Cristian.

Având în susținere prevederile art.art.61, 75 Cod penal, instanța de apel a reținut că aplicând pedeapsa lui Chircu Cristian pentru infracțiunea comisă în baza art.287 alin.(3) Cod penal, instanța de fond nu a dat destulă eficiență prevederilor art.90 Cod penal, și neîntemeiat a suspendat condiționat executarea pedepsei cu închisoarea.

Instanța de apel a notat că condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, după cum prevede art.90 Cod penal, poate fi aplicată în cazul în care nu este rațional ca persoana să execute pedeapsa cu închisoarea.

Instanța de judecată urmează să-și argumenteze soluția, bazându-se pe materialele cauzei și pe datele despre persoana vinovatului, indicând în mod obligatoriu motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cerințe ce nu au fost respectate de către prima instanță.

Prin urmare, soluția dată de prima instanță, în partea pedepsei, privind aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, este lovită de nulitate absolută.

Instanța de apel a menționat că, inculpatul anterior a fost judecat, a comis o infracțiune cu intenție, însoțită de aplicarea violenței fizice cu obiecte periculoase pentru viața și sănătatea victimei (cuțitul), infracțiunea comisă, în conformitate cu prevederile art.16 alin.(4) Cod penal, face parte din categoria celor grave.

Concomitent, s-a evidențiat că de către prima instanță cauza s-a judecat în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, astfel fiind aplicabile prevederile din alin.(8), potrivit cărora inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În atare situație, urmează a fi exclusă dispoziția cu privire la aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, inculpatul considerându-se pedepsit cu închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Cu privire la motivele invocate în apelul procurorului, ce vizează încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 128 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, suportate de stat la efectuarea raportului de constatare medico-legală din 09.02.2018.

Instanța de apel a mai subliniat că, stabilindu-se vinovăția inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine obligația de a plăti statului toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, a declarat recurs ordinar avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia cu menținerea în vigoare a sentinței.

În motivarea recursului, neinvocând niciun temei de drept prevăzut de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

Instanța de apel la capitolul individualizării pedepsei inculpatului, nu a ținut cont în mod obiectiv de prevederile art.75 Cod penal. Or, pe parcursul urmăririi penale și la examinarea cauzei a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, recunoscând toate probele acumulate în faza de urmărire penală. În opinia recurentului, toate aceste circumstanțe permit instanței să concluzioneze asupra aplicării față de inculpat a unei pedepse neprivative de libertate.

Consideră apărarea că, este posibilă reeducarea inculpatului prin metode non-privative de libertate, așa cum Chircu Cristian este unicul întreținător al familiei, are la întreținere părinții care nu lucrează.

Instanța de apel neîntemeiat a dispus încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei, or, acestea sunt suportate de către organul de urmărire penală, care și are atribuția de a administra probele în vederea probării/combaterii acuzației aduse.

7. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal reține că din conținutul recursului rezultă că apărarea nu invocă vreun temei de drept prevăzut la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă criticele acestuia se cuprind în pct. 6) și 10) al normei menționate, care prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că asemenea eroare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de

procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Prin urmare, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a admite apelul procurorului, fiind casată parțial sentința primei instanțe în partea stabilirii pedepsei inculpatului Chircu Cristian cât și în partea cheltuielilor judiciare și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 128 lei, ce constituie cheltuieli pentru efectuarea expertizei judiciare, or, stabilindu-se vinovăția inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine obligația de a plăti statului toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare.

Astfel, art.227 Cod de procedură penală stipulează, (1) cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

(2) Cheltuielile judiciare cuprind sumele:

1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali;

2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive;

3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat;

4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei;

5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

(3) Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art.228 alin.(1) Cod de procedură penală, În modul prevăzut de legea procesuală penală, din sumele alocate de stat vor fi compensate următoarele cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști, reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile:

1) cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță;

2) cheltuielile de cazare;

3) salariul mediu pentru toată perioada de participare în procesul penal;

4) cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței.

(2) Organele, întreprinderile, instituțiile și organizațiile de stat sânt obligate să păstreze salariul mediu pentru toată perioada de timp în care partea vătămată, reprezentantul ei legal, asistentul procedural, interpretul, traducătorul, specialistul, expertul, martorul au participat în procesul penal la citarea organului de urmărire penală sau a instanței.

(3) Expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective.

(4) Expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligațiilor, afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu.

(5) Cheltuielile suportate de persoanele menționați la alin.(1) vor fi recuperate la cererea acestora în baza unei hotărâri a organului de urmărire penală sau a instanței în mărimea stabilită de legislația în vigoare.

Totodată, în conformitate cu art.229 alin.(1) Cod de procedură penală Cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

(2) Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenta juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

(3) Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

(4) În cazul condamnării câtorva persoane în aceeași cauză, cheltuielile judiciare se repartizează în dependență de vinovăția, gradul de răspundere și situația materială a fiecăreia din ele.

(5) În cazul încetării urmăririi penale în urma împăcării părții vătămate cu învinuitul, inculpatul, instanța de judecată poate trece cheltuielile judiciare în sarcina părții vătămate, a învinuitului, inculpatului sau numai a uneia din părți.

(6) În caz de deces al condamnatului până la intrarea în vigoare a sentinței, cheltuielile judiciare nu pot fi puse în sarcina succesorilor lui.

(7) În cazul condamnaților minori, pot fi obligați la achitarea cheltuielilor judiciare părinții sau tutorii minorului condamnat dacă se constată că ei au avut neajunsuri serioase la îndeplinirea obligațiilor lor față de minor.

Prin urmare, suma de 128 lei este compusă din efectuarea raportului de constatare medico-legală, or, instanța de apel întemeiat a reținut precum că, efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Totodată, Colegiul penal atestă, că instanța de apel întemeiat a reținut, că aceste cheltuielile sunt suportate de către inculpat, deoarece obligația acestuia de a suporta cheltuielile judiciare este principială și integrală: întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage

în mod inevitabil desfășurarea urmării penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Sunt neîntemeiate, în opinia Colegiului penal, și argumentele recurentului privind individualizarea incorectă a pedepsei stabilite inculpatului sub aspectul temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stabilește că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Astfel, în opinia recurentului instanța de apel greșit a admis apelul procurorului și a casat sentința primei instanțe în partea stabilirii pedepsei penale, dispunând excluderea prevederilor art.90 Cod penal, considerând decizia recurată ca neîntemeiată și ilegală, pledând în continuare pentru menținerea soluției primei instanțe.

Cu referire la aceste argumente ale apărării Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a admite apelul procurorului și de a casa sentința în partea stabilirii pedepsei inculpatului Chircu Cristian, deoarece aceasta neîntemeiat a conchis că scopul pedepsei penale poate fi realizat în cazul dedus judecării și fără privarea de libertate a inculpatului.

Colegiul penal menționează, că potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina

libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel, instanța de apel corect a reținut că Chircu Cristian a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.287 alin.(3) Cod penal, care potrivit art.16 alin.(4) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

Deși la prima vedere gravitatea infracțiunii și termenul de pedeapsă stabilit de prima instanță, ar constitui motiv de aplicare și a prevederilor art.90 Cod penal, Colegiul penal menționează corectitudinea soluției instanței de apel, potrivit căreia la dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, pe lângă motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța trebuie să dea o motivare suplimentară, instanța de apel desfășurând din care considerente a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită.

Tot aici urmează a se menționa, că suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Drept urmare, se atestă că instanța de apel întemeiat a reținut, că inculpatul neglijând cerințele legii, având înclinări spre a atenta la ordinea publică și integritatea fizică a persoanei, infracțiunea fiind comisă cu intenție, însoțită de aplicarea violenței fizice cu obiecte periculoase pentru viața și sănătatea victimei (cuțitul), ceea ce sporește pericolul social produs prin infracțiune.

Mai mult, instanța de apel corect a reținut, că inculpatul nu este la prima abatere de la legea penală, anterior a fost condamnat pentru faptul întreținerii raportului sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani, victimă a acestei infracțiuni fiind aceeași minoră Coca Mihaela, după care Chircu Cristian a venit în ziua de 08 februarie 2018 și în privința căreia a aplicat violența și i-a deteriorat bunurile, motivul servind refuzul părții vătămate Neaga Olga de ai permite surorii sale minore Coca Mihaela de a se deplasa de la domiciliul său la domiciliul lui Chircu Cristian.

Astfel, instanța de apel corect a subliniat, că în cazul dat doar pedeapsa închisorii cu executarea reală va asigura atingerea scopurilor pedepsei penale prevăzute la art.61 Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal menționează că nu pot fi reținute argumentele apărării prin care se invocă anumite circumstanțe, care în opinia sa pot fi catalogate ca atenuante, și care ar servi temei pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei, deoarece instanța de apel a ținut cont de principiul individualizării pedepsei (art.7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art.75 alin.(1) Cod penal, și întemeiat a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin izolarea inculpatului de societate.

Colegiul penal conchide că, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei, a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată

în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Chircu Cristian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Chircu Cristian xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 15 august 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac